

Sygn. akt VI ACa 847/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 marca 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SA – Maciej Kowalski

Sędzia SA – Teresa Mróz (spr.)

Sędzia SO (del.) – Marcin Strobel

Protokolant: – sekr. sądowy Mariola Frąckiewicz

po rozpoznaniu w dniu 28 marca 2014 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa Usługowej Spółdzielni (...) w W.

przeciwko (...) Sp. z o.o. w K.

z udziałem interwenienta ubocznego po stronie powodowej: (...) w P.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 5 marca 2013 r.

sygn. akt XX GC 228/12

I. oddala apelację;

II. zasądza od (...) Sp. z o.o. w K. na rzecz Usługowej Spółdzielni (...) w W. kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt VI A Ca 847/13

UZASADNIENIE

Powódka - Usługowa Spółdzielnia (...) w W. wniosła o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym i nakazanie pozwanej (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w K. aby zapłaciła powódce kwotę należności głównej w wysokości 140.000 zł z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 23 listopada 2010 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W przypadku wniesienia przez pozwaną sprzeciwu od nakazu zapłaty powódka wniosła o zasądzenie kwoty należności głównej w wysokości 140.000 zł z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 23 listopada 2010 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy w dniu 31 stycznia 2012 r. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym uwzględniający w całości dochodzone roszczenie.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego w maksymalnej wysokości według norm przepisanych. Pozwana podniosła zarzut powstrzymania się ze spełnieniem świadczenia z umowy wzajemnej, albowiem powódka nie zaoferowała świadczenia wzajemnego w postaci przedłożenia sprawozdania z wykonania umowy oraz książki służby, książki ruchu pojazdów, dziennika wydarzeń, ewidencji osób pracujących, dokumentacji sprzętu monitoringu i kontroli dostępu, dokumentacji podwykonawczej serwisu, listy kart kontroli dostępu, rozliczenia z powierzonych taśm do produkcji kart kontroli dostępu. Pozwana złożyła oświadczenie o potrąceniu wierzytelności w łącznej kwocie 806.807,36 zł, jaką posiada względem powódki w związku z poniesieniem strat wynikających z niewłaściwego wykonania umowy przez powódkę z wierzytelnością dochodzoną pozwem. Pozwana podniosła, że powódka nie dostarczyła w terminie zabezpieczenia umowy - gwarancji ubezpieczeniowej lub bankowej, wobec czego pozwana zmuszona była uzyskać zabezpieczenie należytego wykonania umowy poprzez zatrzymanie sumy 140.000 zł wynikającej z faktur wystawionych przez powódkę w miesiącach od stycznia do lipca 2010 r. Nadto podniosła, że dostarczona przez powódkę gwarancja ubezpieczeniowa nie spełniała wymogów opisanych w umowie o świadczenie usług ochrony, gdyż nie została uzgodniona między stronami. Pozwana wskazała, że powódka nienależycie wywiązywała się ze swoich obowiązków umownych. Pozwana spółka jest uprawniona do zatrzymania kwot tytułem zabezpieczenia i zaspokojenia swoich roszczeń z zatrzymanych kwot. Ponadto, zdaniem pozwanej, powódka dopuszczała się naruszeń umowy, które skutkowały powstaniem po stronie pozwanej istotnych szkód w postaci kradzieży mienia o znacznej wartości, zniszczeń i dewastacji elementów budowlanych. Powódka w sposób wadliwy wykonała system telewizji dozorowej CCTV oraz system kontroli dostępu. Nie dostarczyła pozwanej dokumentów związanych z wykonanym systemem kamer. Pozwana wskazała, że skutkiem niewłaściwego wykonania umowy przez powódkę poniosła szkodę w wysokości 24.000 zł (tytułem naprawy wadliwie wykonanego systemu CCTV i KD). Powódka nie dopełnił swoich obowiązków, co skutkowało zagubieniem szalunków i rusztowań z placu budowy, których koszt wypuku wyniósł 69.710,51 zł. Z terenu budowy zostały skradzione/zniszczone deskowania i szalunki o wartości 738.095,86 zł. Zarzut potrącenia wierzytelności do kwoty 114.102 zł pozwana podniosła również w sprawie prowadzonej pod sygn. akt XX GC 791/11. W związku z zaniedbaniami powódki pozwana poniosła szkody, których wartość szacuje na kwotę około 1.250.000 zł. Pozwana oświadczyła, że naprawienia powstałych szkód zamierza dochodzić w odrębnych procesach, a w niniejszym procesie jedynie sygnalizuje tę kwestię. Pozwana podniosła, że powódka błędnie wskazała termin, od którego należą się odsetki ustawowe wskazując, że powinien zwrócić zatrzymane kwoty w terminie 30 dnia od daty rozwiązania lub wygaśnięcia umowy, a skoro umowa została zakończona w dniu 4 grudnia 2010r. odsetki należy naliczać od 3 stycznia 2011 r.

W replice na sprzeciw od nakazu zapłaty powód poniósł, że sformułowany przez pozwanego zarzut potrącenia jest wadliwy i nie wywiera żadnych skutków prawnych z uwagi na regulację art. 497 ind. 14 § 4 k.p.c.

W dniu 31 października 2012r. (...) z siedzibą w P. przystąpił do sprawy po stronie powoda wnosząc o uwzględnienie powództwa w całości oraz o zasądzenie od pozwanej na rzecz interwenienta ubocznego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Interwenient uboczny podniósł, że zarzut potrącenia podnoszony przez pozwaną należy uznać za bezskuteczny.

Wyrokiem z dnia 5 marca 2013 r. Sąd Okręgowy w Warszawie zasądził od pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K. na rzecz powódki Usługowej Spółdzielni (...) w W. kwotę 139.301,42 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 7 stycznia 2011 r. do dnia zapłaty, oddalając w pozostałej części powództwo oraz zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 10.617 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Orzeczenie powyższe zapadło na podstawie następujących ustaleń faktycznych i rozważań prawnych sadu Okręgowego:

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w K. była jednym z wykonawców wielofunkcyjnego (...) w W. wraz z infrastrukturą towarzyszącą na terenie nieruchomości położone w W. przy Al. (...) oraz na terenach przyległych przy ul. (...) oraz Al. (...).

W dniu 25 września 2009 r. Usługowa Spółdzielnia (...) z siedzibą w W., jako Zleceniobiorca zawarła z (...) Spółką z o. o. w K. oraz (...) Spółką Akcyjną w W., jako zleceniodawcami umowę na świadczenie usług ochrony mienia nr (...), której przedmiotem było świadczenie przez powódkę usługi ochrony mienia oraz zapewnienie bezpieczeństwa na terenie budowy (...) w W. wraz z infrastrukturą towarzyszącą na terenie nieruchomości położonej w W. przy Al. (...) wraz z terenami przyległymi - przy ul. (...) oraz Al. (...). W § 2 ust. 1 umowy zleceniobiorca zobowiązał się w szczególności do podejmowania działań zapobiegających włamaniu, kradzieży, kradzieży z włamaniem, zniszczeniu i dewastacji mienia znajdującego się na chronionym terenie poprzez sprawowanie całodobowego dozoru nad mieniem na terenie chronionym w miejscach wyznaczonych przez zleceniodawcę oraz rejestrowanie osób lub sprzętu wnoszonych lub wynoszonych z terenu chronionego w sposób określony przez zleceniodawcę. W § 2 ust. 4 umowy strony ustaliły, że ochrona obiektu będzie realizowana w systemie całodobowym, przez 7 dni w tygodniu, 365 (6) dni w roku, przez odpowiednią ilość pracowników zleceniobiorcy. Zleceniobiorca zobowiązał się do zapewnienia wykwalifikowanego i przeszkolonego personelu w odpowiedniej ilości nie mniejszej niż 12 osób na jedną zmianę i przedstawienia zleceniodawcy pisemnej listy personelu w terminie 5 dni od dnia wejścia w życie umowy oraz uzyskania zgody zleceniodawcy na każdorazową zmianę personelu w terminie 1 dnia przed dokonaniem zmiany. Dowódca każdej zmiany musiał posiadać licencję I lub II stopnia. Zleceniodawca natomiast zastrzegł sobie prawo zgłoszenia uwag i zastrzeżeń do przedstawionej listy personelu, a zleceniobiorca miał obowiązek uwzględnienia uwag i przedstawienia alternatywnego rozwiązania w terminie 5 dni od zgłoszenia uwag przez zleceniodawcę. Osobami upoważnionymi do kontaktów ze strony zleceniodawcy był T. W. (1) oraz K. O.. Natomiast zleceniobiorca wyznaczył koordynatora w osobie J. P. (2), który miał współpracować z przedstawicielami zleceniodawcy i inwestora - (...) Sp. z o.o. w W., w zakresie całokształtu działań związanych z wykonaniem postanowień umowy. Zleceniobiorca wyznaczył M. O. do pełnienia nadzoru nad przestrzeganiem przepisów prawa pracy, bhp i ppoż przez pracowników zleceniobiorcy. Zleceniobiorca zobowiązał się do świadczenia usług ochrony mienia siłami własnymi bez możliwości podzlecenia innym podmiotom. Za siły własne uznawano podmioty wchodzące w skład Grupy kapitałowej (...) (§ 3 ust. 1 - 3, ust. 5 umowy). Na podstawie § 3 ust. 10 umowy zleceniobiorca przyjął konserwację i utrzymanie w stałej sprawności eksploatacyjnej urządzenia systemu dozoru elektronicznego. Zgodnie z § 4 ust. 1 i ust. 3 umowy zleceniobiorca zobowiązany był do ochrony mienia jakie znalazło się na terenie chronionym, niezależnie od tego jaki tytuł prawny do tego mienia przysługiwał zleceniodawcy. Zleceniobiorca był również zobowiązany do ochrony mienia jakie znalazło się na terenie chronionym, a zostało wniesione przez podwykonawców, poddostawców zleceniodawcy lub inne podmioty. Zleceniobiorca zobowiązał się każdorazowo dokonywać zapisów w książce służby stwierdzających stan terenu chronionego w chwili zmiany osób pełniących dozór nad mieniem, odpis ewentualnych zdarzeń zaistniałych w trakcie pełnienia służby, stwierdzone naruszenia ogrodzenia lub zamknięć, powstałe szkody. W myśl § 6 ust. 3 umowy zleceniobiorca nie ponosił odpowiedzialności za mienie o małych gabarytach tj. o ciężarze poniżej 20 kg pozostawione na terenie chronionego obiektu bez należytej opieki, których zaginięcie jest trudne do identyfikacji przez pracowników ochrony (np. wiertarek). W § 7 umowy strony ustaliły szacunkową wysokość wynagrodzenia zleceniobiorcy na kwotę 2.500.000 zł netto plus podatek VAT. Strony ustaliły, że wynagrodzenie będzie płatne przelewem z dołu w terminie 30 dni od dnia otrzymania przez zleceniodawcę prawidłowo wystawionej faktury VAT. Ostateczna wartość wynagrodzenia miała być określona na podstawie faktycznie przepracowanych roboczogodzin, których ilość miała być potwierdzana w protokole podpisanym przez upoważnionego przedstawiciela zleceniodawcy. Potwierdzenie ilości przepracowanych godzin zleceniodawca zobowiązany był potwierdzić w ciągu 7 dni kalendarzowych od momentu przekazania zestawienia przez zleceniobiorcę. Niedotrzymanie tego terminu skutkowało możliwością wystawienia przez zleceniobiorcę jednostronnego protokołu i na jego podstawie faktury za przepracowane godziny ochrony w danym miesiącu rozliczeniowym. Strony ustaliły, że przez okres realizowania umowy zleceniobiorca będzie wystawiał comiesięczną fakturę VAT nie wcześniej niż ostatniego dnia miesiąca kalendarzowego, którego dotyczyło dane wynagrodzenie. Faktura była wystawiana na podstawie miesięcznego zestawienia ilości przepracowanych godzin i obowiązujących stawek rozliczeniowych, które wynosiły: dla pracownika ochrony - 9,68 zł /r - g netto, dowódcy

zmiany - 12,00 zł/r - g netto, osoby obsługującej system kontroli dostępu w obszarze chronionym i dokonującej ewentualnej zmiany i uzupełnienia w systemie - 4.000,00 zł/miesiąc netto. Odrębnie rozliczane i fakturowane na podstawie oferty zleceniobiorcy były ustawienie kamer C. wraz z rejestracją oraz kontrola dostępu. Dostawca wystawiał przy każdym rozliczeniu dwie faktury - w wysokości po 50% na rzecz (...) S.A. i (...) Sp. z o.o., które były regulowane z konta prowadzonego na rzecz (...). W § 10 umowy strony ustaliły, że zleceniobiorca w terminie 21 dni od dnia podpisania umowy wniesie zabezpieczenie należytego wykonania umowy w wysokości 15% wartości netto wynagrodzenia szacunkowego, a zabezpieczenie należytego wykonania umowy będzie mieć formę gwarancji ubezpieczeniowej lub bankowej, której treść zostanie uprzednio uzgodniona ze zleceniodawcą pod rygorem nieważności. Zabezpieczenie miało być zwolnione w wysokości 100% wartości zabezpieczenia nie później niż w 30 dni po rozwiązaniu lub wygaśnięciu umowy, nie później niż do dnia 04.09.2011r., a w przypadku dostarczenia przez zleceniobiorcę gwarancji w zabezpieczenia miało być zwolnione terminie 14 dni od dnia otrzymania gwarancji. Na podstawie § 11 ust. 1 umowy zleceniobiorca ponosił odpowiedzialność za szkody wyrządzone zleceniodawcy lub osobom trzecim w związku lub w wyniku świadczenia usług ochrony mienia. Przy czym wszelkie ewentualne zgłoszenia powstałych szkód musiał być udokumentowane i potwierdzone.

Zgodnie z ust. I pkt 3 i pkt 4 planu ochrony stanowiącego załącznik nr (...) do umowy na świadczenie usług ochrony mienia pracownicy Usługowej Spółdzielni (...) w W. ochraniaли mienie na terenie budowy (...) w W. w całodobowym systemie pracy w dni robocze, wolne od pracy i święta po 15 pracowników ochrony konwencjonalnej na każdej zmianie. Pracownicy ochrony w czasie wykonywania obowiązków służbowych pełnili dyżury w jednolitym umundurowaniu, byli wyposażeni w środki łączności bezprzewodowej oraz w miarę potrzeby i posiadanych uprawnień w środki przymusu bezpośredniego i posiadali w widocznym miejscu identyfikator. Na mocy ust. II planu ochrony pracownicy ochrony obowiązani byli przybywać do miejsca pracy przed planowaną godziną zmiany na posterunku w czasie umożliwiającym zapoznanie się z wydarzeniami i informacjami odnotowanymi w Dzienniku Wydarzeń z przebiegu poprzednich dyżurów, zapoznanie się z zaleceniami Kierownika (...) oraz osób z ramienia zleceniodawcy uprawnionych do kontaktów z ochroną, odbierać od kończących dyżur pracowników ochrony informacji o aktualnym stanie bezpieczeństwa obiektu, sprawdzać sprawność środków łączności, podręcznego sprzętu ppoż. oraz pozostałego wyposażenia, dokonywać stosownego wpisu w Dzienniku Wydarzeń o przejęciu obiektu, ewentualnie wpisywać stosowne uwagi.

W dniu 29 grudnia 2009 r. Usługowa Spółdzielnia (...) w W. złożyła w biurze podawczym konsorcjum, które zajmowało się wykonawstwem budowy (...) w W. dokument gwarancji bankowej - gwarancji dobrego wykonania umowy nr (...). Pozwana spółka przyjęła dokument gwarancji i nie zgłaszała do jego treści żadnych zastrzeżeń. Treść gwarancji nie była przed jej dostarczeniem uzgadniana ze zleceniodawcą. Gwarancja była dokumentem standardowo stosowanym przez powoda.

Za świadczone przez siebie usługi ochrony mienia powód wystawił na rzecz pozwanej spółki następujące faktury VAT:

- nr (...) z dnia 31 stycznia 2010 roku na kwotę 69.390,48 zł brutto zł za ochronę mienia i obsługę systemu kontroli dostępu. Powód ustalił wysokość wynagrodzenia za ochronę mienia przez 15 osób każdego dnia w okresie od 01.01.2010r. do 31.01.2010r. przez 24 h, łącznie za 11.660 roboczogodzin. Zastępca kierownika budowy (...) - T. W. (1) skontrolował ilość pracowników obecnych na chronionym terenie w dniu 02.01.2010 r. i ustalił, że we wskazanym dniu na terenie chronionym pracowało 10 pracowników powoda, co zostało potwierdzone naniesionymi adnotacjami na wykazie godzin ochrony budowy (...) za miesiąc styczeń. Wykaz godzin ochrony budowy został podpisany przez inspektora ds. ochrony - J. P. (2), zastępcę kierownika budowy - T. W. (1) oraz kierownika przygotowania produkcji - M. G.,

- nr (...) z 28 lutego 2010 r. na kwotę 62.911,40 zł brutto za ochronę mienia oraz usługę systemu kontroli dostępu. W wykazie godzin ochrony budowy (...) za miesiąc luty wskazano, że w okresie od 01.02.2010r. - 28.02.2010 r. na chronionym terenie każdego dnia pracowało po 15 pracowników powoda w czasie po 24 h, którzy łącznie przepracowali 10.080 roboczogodzin. Wykaz godzin ochrony budowy został podpisany przez inspektora ds. ochrony - J. P. (2), zastępcę kierownika budowy - T. W. (1) oraz kierownika przygotowania produkcji - M. G.,

- nr (...) z 31 marca 2010 r. na kwotę 69.390,48 zł brutto za ochronę mienia oraz usługę systemu kontroli dostępu. W wykazie godzin ochrony budowy (...) za miesiąc marzec wskazano, że w okresie od 01.03.2010 r. - 31.03.2010 r. na chronionym terenie każdego dnia pracowało po 15 pracowników powoda w czasie po 24 h, którzy łącznie przepracowali 11.160 roboczogodzin. Wykaz godzin ochrony budowy został podpisany przez inspektora ds. ochrony - J. P. (2), zastępcę kierownika budowy - T. W. (1) oraz kierownika przygotowania produkcji - M. G.,

- nr (...) z 30 kwietnia 2010 r. na kwotę 72.332,53 zł brutto za ochronę mienia oraz usługę systemu kontroli dostępu. W wykazie godzin ochrony budowy (...) za miesiąc kwiecień wskazano, że w okresie od 01.04.2010 r. - 30.04.2010 r. na chronionym terenie każdego dnia pracowało po 15 pracowników powoda w czasie po 24 h, którzy łącznie przepracowali 11.664 roboczogodzin. Wykaz godzin ochrony budowy został podpisany przez inspektora ds. ochrony - J. P. (2), zastępcę kierownika budowy - T. W. (1) oraz kierownika przygotowania produkcji - M. G.,

- nr (...) z 31 maja 2010 r. na kwotę 82.569,99 zł brutto za ochronę mienia oraz usługę systemu kontroli dostępu. W wykazie godzin ochrony budowy (...) za miesiąc maj wskazano, że w okresie od 01.05.2010 r. - 31.05.2010 r. na chronionym terenie każdego dnia pracowało po 18 pracowników powoda w czasie po 24 h, którzy łącznie przepracowali 13.392 roboczogodziny. Wykaz godzin ochrony budowy został podpisany przez inspektora ds. ochrony - J. P. (2), zastępcę kierownika budowy - T. W. (1) oraz kierownika przygotowania produkcji - M. G.,

- nr (...) z 30 czerwca 2010 r. na kwotę 79.985,15 zł brutto za ochronę mienia oraz usługę systemu kontroli dostępu. W wykazie godzin ochrony budowy (...) za miesiąc czerwiec wskazano, że w okresie od 01.06.2010 r. - 30.06.2010 r. na chronionym terenie każdego dnia pracowało po 18 pracowników powoda w czasie po 24 h, którzy łącznie przepracowali 12.960 roboczogodzin. Wykaz godzin ochrony budowy został podpisany przez inspektora ds. ochrony - J. P. (2) oraz dyrektora (...) - E. O.

- nr (...) z 31 lipca 2010 r. na kwotę 88.398,03 zł brutto za ochronę mienia oraz usługę systemu kontroli dostępu. W wykazie godzin ochrony budowy (...) za miesiąc lipiec wskazano, że w okresie od 01.07.2010 r. - 31.07.2010 r. na chronionym terenie każdego dnia pracowało po 18 pracowników powoda w czasie po 24 h, którzy łącznie przepracowali 14.379 roboczogodziny. Wykaz godzin ochrony budowy został podpisany przez inspektora ds. ochrony - J. P. (2) oraz w imieniu pozwanej spółki przez T. J. i oraz kierownika budowy.

Faktury wystawione przez powoda za usługi ochrony mienia i obsługę systemu kontroli dostępu w okresie od stycznia do lipca 2010r. zostały uregulowane przez pozwaną spółkę w części. Pozwana spółka nie zapłaciła kwoty 20.000 zł z każdej faktury.

Na terenie budowy (...) dochodziło do kradzieży, zniszczenia mienia oraz zagubienia elementów konstrukcyjnych o nieustalonej wadze. Pozwana, co nie było sporne między stronami, nie potrafiła ustalić, czy utracone elementy konstrukcyjne - szalunki, rusztowania, deskowania zostały skradzione czy też zniszczone na terenie budowy, czy też zagubione.

W okresie od 07.04.2010 r. do 06.04.2011 r. powódka była ubezpieczona w (...) z siedzibą w P. w zakresie ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej potwierdzonego polisą nr (...).

Umowa o świadczenia usług ochrony mienia nr (...) została wypowiedziana przez (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością oraz (...) S.A. pismem z dnia 29 października 2010 r., doręczonym powodowej spółce w dniu 3 listopada 2010 r.

Pismem z dnia 3 listopada 2010 r. Usługowa Spółdzielnia (...) z siedzibą w W. wezwała (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. do zapłaty brakującej kwoty 14.000 zł - po 20.000 zł z tytułu faktur VAT o nr (...) w terminie 14 dni licząc od dnia otrzymania wezwania. Wezwanie do zapłaty zostało doręczone pozwanej spółce w dniu 8 listopada 2010r.

W ocenie Sądu Okręgowego okoliczności faktyczne w niniejszej sprawie zostały potwierdzone środkami dowodowymi w postaci dokumentów załączonych do akt sprawy. Nie wzbudziły one zastrzeżeń, co do swej mocy dowodowej, pomimo tego, że zostały one złożone w formie kserokopii, ponieważ zarówno powódka jak i pozwana nie zaprzeczały ich rzetelności, a Sąd nie znalazł przyczyn, by powziąć wątpliwości w zakresie ich treści z urzędu. Kopie zakwestionowane w toku postępowania w niniejszej sprawie, zostały następnie złożone w kopii prawidłowo poświadczonych przez występującego w sprawie radcę prawnego. Przy czym - w ocenie Sądu - złożenie takich prawidłowo poświadczonych kserokopii w toku postępowania w sprawie nie sprzeciwia się obowiązująca w niniejszym postępowaniu prekluzja dowodowa. Dowody z omawianych dokumentów zostały bowiem zgłoszone z uwzględnieniem zasad prekluzji dowodowej.

Sąd oddalił wniosek pozwanej o przeprowadzenie dowodu z dokumentów w postaci miesięcznych raportów imiennych pracowników powoda zgłoszonych do ubezpieczenia społecznego (Zakładu Ubezpieczeń Społecznych) w miesiącach od stycznia do lipca 2010 r. oraz zgłoszeń statystycznych o liczbie pracowników składanych przez powódkę w roku 2010 do Głównego Urzędu Statystycznego na okoliczność, czy powódka dysponowała odpowiednią ilością pracowników umożliwiającą jej wykonanie usług ochrony zgodnie z umową nr (...) zawartą w dniu 25 września 2009 r., albowiem przedmiotem zainteresowania Sądu była okoliczność, czy powódka zapewniła na placu budowy (...) liczbę pracowników ochrony ustaloną w ust. 1 pkt 3 planu ochrony i czy występowały uchybienia w tym zakresie. Zdaniem Sądu Okręgowego okoliczność była zbędna dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy wobec tego, że zgodnie z treścią § 3 ust. 5 i 6 umowy, nie miała ona być wykonywana przez powódkę wyłącznie za pomocą własnych pracowników, lecz także za pomocą pracowników innych podmiotów (wchodzących w skład Grupy Kapitałowej (...)).

Sąd oddalił wnioski dowodowe pozwanej zgłoszone w piśmie z dnia 3 grudnia 2012 r., albowiem zostały one zgłoszone z uchybieniem zasad prekluzji wynikających z art. 479 ind. 14 § 2 k.p.c. (mającego zastosowanie w niniejszej sprawie). Pozwana nie wykazała, że powołanie dowodów ze zgłoszeń dotyczących podejrzenia popełnienia przestępstw nie było możliwe w sprzeciwie od nakazu zapłaty, ani, że potrzeba powołania wynika później. Pozwana miała możliwość powołania dowodu z dokumentów sporządzonych w 2010 r. w sprzeciwie od nakazu zapłaty, albowiem mogła otrzymać ich odpisy z (...).

Sąd nie czynił ustaleń w oparciu o dokumenty przedłożone przez pozwaną, a znajdujących się na k. 83v - 386, k. 577v - 826, albowiem nie dotyczą one bezpośrednio przedmiotowej sprawy. Pozwana przedłożyła szereg dokumentów na okoliczności wykazania wadliwego wykonania przez powódkę systemu monitoringu na terenie budowy (...), poniesionych przez powódkę kosztów związanych z naprawą wadliwie działającego systemu monitoringu, kradzieży jakie miały miejsce w czasie realizowania inwestycji, które nie wnoszą niczego istotnego do niniejszego postępowania. Sąd podkreślił, że nie bez znaczenia jest również fakt, że pozwana zamierza dochodzić od powódki ewentualnych szkód z tytułu niewłaściwego wykonania umowy w odrębnych postępowaniach. W tych też postępowaniach przedmiotem rozważań Sądu będzie ustalenie czy pozwana poniosła szkody na skutek działania powódki z uwagi na niewłaściwe wykonanie umowy w zakresie montażu systemu monitoringu.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadka E. O. na okoliczność konsultowania z przedstawicielami pozwanej treści gwarancji, albowiem ich prawdziwość nie została podważona przez materiał dowodowy zgromadzony w sprawie. Świadek potwierdziła okoliczność złożenia przez powódkę gwarancji bankowej i przyjęcie jej przez stronę pozwaną, co nie było kwestionowane przez strony.

Sąd oddalił wnioski stron o przeprowadzenie dowodów z zeznań świadków J. P. (2) oraz E. O. na okoliczność świadczenia przez powódkę na rzecz pozwanej usług ochrony w okresie od stycznia do lipca 2010 r., zgodnie z umową na świadczenie usług ochrony mienia nr (...), na okoliczność rzeczywistej daty zawarcia umowy na świadczenie usług ochrony oraz zeznań świadka A. N., jak również o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków K. O., T. W. (1), M. Z., T. B. na okoliczność niewłaściwego wykonania umowy na świadczenie usług ochrony przez powódkę, w tym wadliwego wykonania systemu CCTV i KD i niespełnienia świadczenia wzajemnego powódki wynikającego ze wskazanej umowy, jak również wniosek powódki o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania w charakterze strony powodowej G. Ś., albowiem przeprowadzenie skazanych dowodów nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia w

przedmiotowej sprawy. Sąd podkreślił, że przedmiotem niniejszego postępowania nie są wzajemne rozliczenia stron z tytułu ewentualnego nienależytego wykonania przez powódkę umowy na świadczenie usług ochrony mienia, a nadto pozwana nie wносиła o obniżenie z tego tytułu wynagrodzenia powódki. Okoliczności sporne przedmiotowej sprawie zostały dostatecznie wyjaśnione na podstawie przedłożonych do akt sprawy dokumentów, a przeprowadzenie dowodów z zeznań wskazanych świadków przyczyniłoby się jedynie do niezasadnego przedłużenia postępowania sądowego.

Sąd oddalił, jako nie mające znaczenia dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie, również wnioski pozwanej o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu systemów elektronicznych na okoliczność wadliwego wykonania przez powódkę systemu telewizji dozorowanej (CCTV) i systemu kontroli dostępu (KD), charakteru ewentualnie stwierdzonych wad oraz wysokości nakładów niezbędnych do poniesienia w celu usunięcia ewentualnych wad wskazanych systemów, albowiem pozwana w niniejszym postępowaniu nie dochodzi naprawienia powstałej po jego stronie szkody z tytułu nieprawidłowego wykonania systemów monitoringu na placu budowy (...) i jak sama oświadczyła ewentualnych szkód zamierza dochodzić w odrębnych procesach. Czynienie ustaleń w przedmiocie ewentualnego wadliwego wykonania systemu monitoringu było w toku niniejszego postępowania zbędne, a okoliczności te nie mają znaczenia dla orzekania w sprawie. Sąd podkreślił, że przedmiotem żądania pozwu nie jest wynagrodzenie powoda za ustawienie kamer CCTV wraz z rejestracją, ani też kontrola dostępu (2 bramki), które to należności - zgodnie z treścią § 7 ust. 4 zdanie ostatnie umowy z dnia 25 września 2009 r. - miały być odrębnie rozliczane i fakturowane. Stąd zarzuty dotyczące tego zakresu usług powódki nie mają znaczenia w niniejszej sprawie. Żądanie pozwu dotyczy należności, o których mowa w pierwszej części ustępu 4 § 7 umowy (wynagrodzenia pracowników ochrony, dowódcy zmiany i osoby obsługującej system kontroli dostępu). Żadne z omawianych oddalonych wniosków dowodowych nie dotyczą nieprawidłowości w wykonaniu tego zakresu umowy przez powódkę.

W tych okolicznościach Sąd Okręgowy uznał, że powództwo w przeważającej części zasługuje na uwzględnienie.

Należność dochodzona pozwem w niniejszej sprawie stanowi sumę kwot po 20.000 zł zatrzymanych przez pozwanego z każdej z siedmiu wskazanych w pozwie faktur wystawionych przez powoda za świadczone przez niego usługi, tytułem zabezpieczenia. W ocenie Sądu okoliczności sprawy uzasadniają zwrot na rzecz powoda zatrzymanych kwot.

W myśl § 10 pkt 5.1. zawartej przez strony umowy, kwota zatrzymanego zabezpieczenia winna zostać zwrócona nie później niż w 30 dniu po rozwiązaniu lub wygaśnięciu umowy. W świetle materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie nie ulega wątpliwości, że zawarta przez strony umowa usług ochrony mienia została rozwiązana na skutek wypowiedzenia dokonanego przez powoda. Wobec tego, zdaniem Sądu Okręgowego nie ma zatem żadnych podstaw do dalszego zatrzymania wskazanej kwoty przez pozwaną.

W ocenie Sądu, w świetle materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie nie można podzielić żadnego z zarzutów podnoszonych w toku postępowania przez pozwaną spółkę. Nie sposób zgodzić się ze stanowiskiem pozwanej, że powodowi nie należą się kwoty wskazane na fakturach VAT załączonych do pozwu.

Powódka wykazała, że w okresach, których dotyczą załączone do pozwu faktury VAT (z których pozwana zatrzymała żądane pozwem kwoty) świadczyła usługę ochrony mienia. Potwierdzeniem tej okoliczności są załączone do każdej z przedmiotowych faktur wykazy godzin ochrony. Każdy z tych wykazów został podpisany przez osobę reprezentującą pozwaną jako zamawiającego. Przy czym prawie wszystkie ze wskazanych wykazów zostały podpisane przez T. W. (1), który w zawartej przez strony umowie z dnia 25 września 2009 r. został wskazany jako osoba upoważniona ze strony zleceniodawcy. Okoliczności niniejszej sprawy wskazują na to, że podpisanie omawianych wykazów godzin nie miało charakteru czysto formalnego, lecz stanowiło potwierdzenie ilości godzin ochrony i ilości osób wykonujących tę usługę przez zleceniodawcę. Sąd zwrócił uwagę na to, że w zestawieniu godzin ochrony za styczeń 2010 r. została poczyniona adnotacja o niepełnym stanie załogi w dniu 2 stycznia 2010 r. Odnotowane zostało, że w tym dniu usługę świadczyło dziesięciu pracowników. Przy uwzględnieniu tego zastrzeżenia została zasądzona na rzecz powoda niższa kwota niż żądana pozwem. Wystawienie przez powódkę faktur w oparciu o zestawienia godzin pozostawało w zgodności z treścią

łączącej strony umowy. Zgodnie bowiem z § 7 ust. 3 umowy, wartość wynagrodzenia powódki miała być ustalana na podstawie zestawienia podpisanego przez upoważnionego przedstawiciela zleceniodawcy (na podstawie faktycznie przepracowanych roboczogodzin). Wobec tego nie można uznać za uzasadnione stanowisko pozwanej spółki, w myśl którego powódka wykonywała usługę ochrony mienia w sposób nieprawidłowy.

Ponadto Sąd zwrócił uwagę, że zarzut niewłaściwego wykonania umowy podniesiony w sprzeciwie od nakazu zapłaty nie stanowi przesłanki do oddalenia powództwa w przedmiotowej sprawie, a tym bardziej do odmówienia powódce wypłacenia należnego jej wynagrodzenia. Zgodnie z treścią umowy utrata z terenu budowy elementów konstrukcyjnych w wyniku czy to zagubienia czy też kradzieży, nie wskazuje na nieprawidłowości w wykonywaniu usługi ochrony mienia przez powódkę. Przy ocenie tego zarzutu strony pozwanej Sąd Okręgowy miał na uwadze okoliczność, że faktycznie służba ochrony była pełniona na znacznym obszarze, do którego dostęp osób postronnych nie był znacznie utrudniony z uwagi na sposób zabezpieczenia terenu jedynie barierkami. Z uwagi na obszar chronionego terenu i nadzorowanie go przez 15 pracowników ochrony pozwany musiał zdawać sobie sprawę z trudności w zapewnieniu całkowitej i w pełni skutecznej ochrony. Dodatkowo Sąd wskazał, że usługa ochrony mienia nie jest umową rezultatu, lecz starannego działania. Nie ma zatem, w ocenie Sądu, podstaw aby odmówić powódce wynagrodzenia za świadczoną przez nią usługę tylko z tego powodu, że wykonywanie tej usługi nie odniosło efektu zamierzonego przez pozwaną.

Zdaniem Sądu, w świetle materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie, nie ma podstaw do uznania za uzasadnione także innych zarzutów strony pozwanej zgłaszanych w toku postępowania w niniejszej sprawie.

W świetle postanowień zawartej przez strony umowy nie można uznać, że powódka zobowiązała się do świadczenia usługi ochrony mienia za pomocą własnych pracowników (osób przez niego zatrudnionych na podstawie umowy o pracę). Zgodnie z treścią § 3 ust. 5 i 6 umowy z dnia 25 września 2009 r. powódka zobowiązała się do świadczenia usług siłami własnymi, z tym, że pod tym pojęciem strony zawierające umowę rozumiały podmioty wchodzące w skład Grupy Kapitałowej (...). Oznacza to, że powódka nie miała obowiązku świadczenia usługi ochrony mienia posługując się wyłącznie własnymi pracownikami. Zatem oddaleniu podlegał wniosek dowodowy strony pozwanej zgłoszony w punkcie 4 sprzeciwu od nakazu zapłaty.

W ocenie Sądu Okręgowego nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy podnoszone przez stronę pozwaną okoliczności dotyczące nieprawidłowego wykonywania przez powódkę obowiązków związanych ze świadczeniem usług związanych z wykonaniem systemu CCTV i kontroli dostępu. Zgodnie bowiem z treścią § 7 ust 6 umowy, ustawienie kamer CCTV oraz świadczenie usługi kontroli dostępu (2 bramki) podlegało odrębnemu fakturowaniu.

Powyższe, w ocenie Sądu Okręgowego wskazuje, że przedmiotem umowy zawartej przez strony były niejako dwa rodzaje usług świadczonych przez powódkę. Pierwsze z nich polegały na świadczeniu usługi ochrony mienia przez 24 godziny na dobę przez określoną liczbę osób. Drugi rodzaj usług polegał na wykonaniu systemu CCTV i kontroli dostępu. Tymczasem z treści uzasadnienia pozwu i treści załączonych do pozwu dokumentów w postaci faktur VAT i załączonych do nich wykazów godzin wynika jednoznacznie, że żądane pozwem kwoty stanowią część wynagrodzenia za świadczoną usługę ochrony mienia w okresie od stycznia do lipca 2010 r. Fakt świadczenia tej usługi we wskazanym okresie został wykazany w toku postępowania w sprawie.

W tych okolicznościach, zdaniem Sądu, nie ma podstaw do pomniejszenia należnego powódce wynagrodzenia w związku z zarzutami i okolicznościami wskazywanymi przez stronę pozwaną, a które mają związek z wykonywaniem przez powódkę drugiego rodzaju usług. Nie ma uzasadnienia, w ocenie Sądu pierwszej instancji, aby pomniejszać wynagrodzenie powódki za usługę ochrony o koszt naprawy CCTV i KD, które pozostają w ewentualnym związku z innym rodzajem usług świadczonych przez powódkę. Ponadto Sąd wskazał, że w toku postępowania w niniejszej sprawie pozwana spółka nie wykazała, że koszt naprawy tych urządzeń obciążał powódkę. Wobec tego oddaleniu podlegały wnioski dowodowe zgłoszone przez pozwaną spółkę w punkcie 3 sprzeciwu od nakazu zapłaty. Sąd podkreślił, że w toku postępowania w niniejszej sprawie pozwana nie podnosiła żadnych zarzutów dotyczących

nieprawidłowości wykonania przez powódkę tego rodzaju usług, za które wynagrodzenie jest przedmiotem żądania pozwu.

W ocenie Sądu Okręgowego potrącenie dokonane przez pozwaną spółkę w sprzeciwie od nakazu zapłaty jest niezasadne także w pozostałym zakresie, związanym z kradzieżą materiałów budowlanych.

Sąd Okręgowy wskazał, że pozwany nie wykazał, w jakich okolicznościach doszło do utraty mienia na chronionym obszarze, czy nastąpiło to na skutek kradzieży i dewastacji mienia czy też na skutek jego zagubienia oraz czy powód ponosił odpowiedzialność za pozostawione mienie, a nadto pozwany nie wykazał, czy utracone elementy konstrukcyjne przekraczały swoją wagą – 20 kg. Pozwany na podstawie przedłożonych do akt sprawy dokumentów nie wykazał również, że powód w sposób nieprawidłowy konserwował i dokonywał naprawy systemu monitoringu, a ciężar wykazania tych okoliczności obciąża pozwaną spółkę na mocy art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c., które stanowią, że ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne, a strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, zaś Sąd może dopuścić dowód nie wskazany przez stronę. Wolą ustawodawcy wyrażoną w art. 232 k.p.c. jest, by strona postępowania wyraźnie powoływała konkretny środek dowodowy. Sąd Okręgowy podkreślił, że art. 232 k.p.c. zdanie drugie stanowi istotny wyjątek od zasady kontradiktoryjności i wynikającego z niej ciężaru dostarczenia dowodów przez strony, dlatego sąd powinien traktować dopuszczenie dowodu z urzędu jako środek ostateczny, w sytuacji, gdy nie może w inny sposób przeciwstawić się niebezpieczeństwu nieprawidłowego rozstrzygnięcia sprawy. W przedmiotowej sprawie pozwana nie powołała dokumentów, które potwierdzałyby, że powódka ponosi odpowiedzialność za utracone mienie. Nie było rzeczą Sądu prowadzenie postępowania celem wykazania prawdziwości twierdzeń pozwanej podnoszonych w sprzeciwie od nakazu zapłaty. Nadto Sąd Okręgowy zwrócił uwagę, że należy mieć na uwadze okoliczność, że do postępowania w niniejszej sprawie zastosowanie mają przepisy kodeksu postępowania cywilnego w brzmieniu sprzed dnia 3 maja 2012 r. Zgodnie natomiast z treścią art. 479 ind. 14 § 4 k.p.c., do potrącenia w toku postępowania mogą być przedstawione tylko wierzytelności udowodnione dokumentami. W ocenie Sądu pierwszej instancji, w świetle materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie nie można uznać, że omawiana wierzytelność pozwanej spółki (zwłaszcza w odniesieniu do jej wysokości), została wykazana za pomocą dokumentów złożonych do akt sprawy. Dodatkowo Sąd zwrócił uwagę, że powódka nie ponosi odpowiedzialności za szkody powstałe na budowie stadionu w pełnej ich wysokości. Zgodnie bowiem z treścią § 6 umowy z 25 września 2009 r., powódka nie ponosi odpowiedzialności za mienie o ciężarze poniżej 20 kg. Sąd podkreślił, że do zarzutu dotyczącego powyższej kwestii powódki jak i innych podniesionych przez nią w odpowiedzi na sprzeciw pozwana nie odniosła się w żaden sposób, podczas gdy to pozwana winna udowodnić zgłaszaną do potrącenia szkodę, zarówno co do zasady, jak i co do wysokości.

Ponadto pozwana, podnosząc zarzuty związane z niewłaściwym wykonaniem umowy na świadczenie usług ochrony i szkodą poniesioną w związku z tym, nie przedstawiła dokumentów, z których w sposób jasny wynikałaby wysokość poniesionej przez nią szkody. Należności przedstawione przez pozwaną do potrącenia są niemożliwe do zweryfikowania pod względem kwotowym. Pozwana nie wskazała w sposób jednoznaczny, z tytułu jakich wierzytelności żąda potrącenia, czy z tytułu należności za nienależyte wykonanie umowy w zakresie konserwacji napraw monitoringu, czy też z tytułu utraty mienia, czy wreszcie z obu przyczyn łącznie. Pozwana nie potrafiła w sposób jednoznaczny wskazać wartości powstałej po jej stronie szkody, a jedynie oszacowała ją na kwotę 1.250.000 zł, co nie znajduje potwierdzenia w przedłożonych dokumentach. Sądu zwrócił również uwagę, że pozwana zgłosiła zarzut potrącenia w sprawie zawisłej pod sygn. XX GC 791/11, obejmujący tożsame wierzytelności jakich potrącenia domaga się w toku przedmiotowego postępowania.

W ocenie Sądu Okręgowego całkowicie bezzasadny jest zgłoszony przez pozwaną zarzut zatrzymania. Podnosząc ten zarzut w sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana powołała się na okoliczność, że powódka nie przekazała jej dzienników wydarzeń, książki służby, ewidencji osób pracujących na chronionym terenie, czy też kart kontroli dostępu. Zgłaszając ten zarzut pozwana powołała się na przepis art. 488 § 2 k.c. Mając na uwadze treść tego przepisu, w ocenie Sądu brak przekazania żądanych danych, czy dokumentów nie świadczy o tym, że powódka nie wykonała świadczenia na podstawie umowy. Przedmiotem świadczenia wzajemnego powódki (ekwiwalentem którego jest

zapłata wynagrodzenia przez pozwaną), było świadczenie usługi ochrony mienia za pomocą określonej liczby osób. Jak wynika z okoliczności sprawy, to świadczenie zostało przez powódkę zrealizowane. Świadczą o tym przede wszystkim potwierdzone przez przedstawicieli Zleceniodawcy wykazy godzin ochrony. Dodatkowo Sąd wskazał, że formułowane przez pozwaną żądanie wydania dokumentów w postaci sprawozdania wykonania umowy oraz ksiąg wydarzeń, ruchu pojazdów i służby i uzależnienie od nich wypłaty kwoty zatrzymanej tytułem gwarancji nie ma odzwierciedlenia w łączącej strony umowie.

Wobec powyższego Sąd zasądził na rzecz powódki całe kwoty zatrzymane tytułem części wynagrodzenia za okres od lutego do lipca 2010 r. Kwota za ten okres znajduje uzasadnienie w treści § 7 zawartej przez strony umowy, na podstawie faktycznej ilości przepracowanych godzin, potwierdzonej przez przedstawiciela Zleceniodawcy.

Sąd zasądził natomiast jedynie część kwoty zatrzymanej z faktury za styczeń 2010 r. Jedynie bowiem w wykazie godzin za ten miesiąc przedstawiciel pozwanej - T. W. (1) zakwestionował ilość pracowników ochrony powódki wykonujących pracę na terenie budowy (...) w dniu 02.01.2010 r. i ustalił, że pracowało wówczas 10 pracowników, a nie jak wskazano w wykazie przygotowanym przez powódkę – 15. Wobec zmniejszenia liczby pracowników łączna liczba roboczogodzin z dnia 02.01.2010 r. została skorygowana i ustalono, że powódce przysługuje wynagrodzenie za 240 roboczogodzin, a nie jak wskazano w pierwotnej wersji wykazu, za 360 roboczogodzin. Z uwagi na zakwestionowanie przez pozwaną załącznika do faktury za styczeń 2010 r. Sąd uznał za zasadne oddalenie roszczenia powódki o zapłatę wynagrodzenia za zakwestionowany czas pracy i w tym zakresie oddalił powództwo. Sąd ustalił, że w związku z tym powódce nie przysługuje wynagrodzenie w wysokości 698,58 zł. Kwotę tę Sąd Okręgowy ustalił w ten sposób, że po skorygowaniu ilości pracowników w dniu 2 stycznia 2010 r., łączna liczba przepracowanych godzin wynosi 1.1040. Od tego odjęty został czas pracy kierownika zmiany – 744 godziny (24 godziny x 31 dni). Do zapłaty za styczeń za pracowników ochrony pozostało zatem 10.296 godzin, przy czym, zgodnie z umową z dnia 25 września 2009 r., do zapłaty przez pozwaną spółkę pozostaje połowa tego czasu, a więc 5.148 godz. Zatem wynagrodzenie za pracowników ochrony za styczeń 2010 r. wynosi 49.832,64 zł (5.148 godz. x 9,68 zł), co oznacza, że za usługę ochrony świadczoną przez powódkę w styczniu 2010 r. należy się wynagrodzenie w kwocie 68.691,90 zł [(49.832,64 zł + 2.000 zł – osoba obsługująca system kontroli dostępu + 4.464 zł – wynagrodzenie dowódcy zmiany) x 22%]. Kwota należnego dochodzonego w niniejszej sprawie wynagrodzenia za styczeń 2010 r. jest o 698,58 zł niższa od kwoty wynagrodzenia wskazanego w fakturze wystawionej za ten miesiąc i w odniesieniu do tej kwoty powództwo zostało oddalone.

Odsetki ustawowe od zasądzonej kwoty Sąd Okręgowy zasądził od dnia 7 stycznia 2011 r. do dnia zapłaty. Początkowa data zasądzenia odsetek została ustalona w oparciu o powołany wyżej § 10 ust. 5.1 zawartej umowy. Zgodnie z jego treścią zatrzymane kwoty podlegały zwrotowi nie później niż w 30 dniu po rozwiązaniu lub wygaśnięciu umowy. Zawarta przez strony umowa uległa rozwiązaniu na skutek wypowiedzenia dokonanego przez powódkę pismem z dnia 3 listopada 2010 r. Pismo to zostało doręczone pozwanej spółce w dniu 8 listopada 2010 r. Zatem miesięczny okres wypowiedzenia umowy upłynął w dniu 8 grudnia 2010 r. Trzydziestodniowy termin na zwrot zatrzymanych przez pozwaną części kwot z faktur upłynął w dniu 7 stycznia 2011 r.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. uznając, że pozwana w zdecydowanej części przegrała proces.

Apelację od powyższego wyroku wniosła pozwana. Zaskarżając wyrok w części – co do punktu pierwszego i trzeciego zarzucił Sądowi Okręgowemu:

1. naruszenie przepisów prawa procesowego mające wpływ na wynik postępowania, to jest naruszenie przepisu art. 233 § 1 w zw. z art. 217 § 3 k.p.c., polegające na dokonaniu oceny dowodów zebranych w sprawie niezgodnie z ich treścią oraz sprzecznie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, w szczególności poprzez:

a) odmowę uznania wartości dowodowej zgłoszonych jako dowody przez pozwaną dokumentów, w tym korespondencji z podwykonawcami pozwanej dotyczącej kradzieży sprzętu na terenie chronionym przez powódkę i sygnalizowanych w związku z tym zastrzeżeń podwykonawców odnośnie jakości istniejącej ochrony, pism pozwanej wzywających powódkę do większej staranności przy świadczeniu usług ochrony, raportów dobowych z terenu

chronionego stwierdzających włamanie i kradzieże, a także faktur od innych wykonawców za zastępczą naprawę wadliwie wykonanego monitoringu i w rezultacie pominięcie tych dowodów przy wyrokowaniu - podczas gdy dokumenty te stanowiły istotny dowód braku należytego wykonania przez powódkę umowy na świadczenie usług ochrony mienia nr (...) z dnia 25 września 2009 r., czego następstwem były niezaprzeczone przez powódkę przypadki włamań, kradzieży i dewastacji mienia na terenie podlegającym ochronie przez powódkę, co z kolei czyniło zatrzymanie przez pozwaną spornych kwot bezzasadnym;

b) odmowę uznania wartości dowodowej zgłoszonych przez pozwaną jako dowody dokumentów w postaci umów i faktur na wykup z dzierżawy skradzionych szalunków, deskowań i rusztowań i w rezultacie pominięcie tych dowodów przy wyrokowaniu, podczas gdy dokumenty te stanowiły istotny dowód na okoliczność kosztów dodatkowych poniesionych przez pozwaną, a wynikających z konieczności wykupu utraconego mienia, której to utracie nie zapobiegła skutecznie powódka, dopuszczając do licznych włamań, dewastacji i kradzieży mienia na chronionym terenie, co w efekcie doprowadziło do uznania bezzasadności zgłoszonego przez pozwaną zarzutu potrącenia wiarygodności przysługujących pozwanej względem powódki;

c) błędne ustalenie, że zgodnie z zawartą przez strony Umową świadczenie powódki składało się w rzeczywistości z dwóch oddzielnych usług, które rzekomo nie pozostawały ze sobą w związku, co doprowadziło do błędnego przyjęcia, że ewentualne wadliwe wykonywanie przez powódkę umowy w zakresie części usług (wykonanie monitoringu na terenie chronionym) nie miałyby wpływu na wykonanie umowy w pozostałym zakresie (sprawowania dozoru terenu chronionego), co w obliczu przedmiotowej sytuacji, w której pracownicy powódki wykonywali dozór m.in. w oparciu o dane z monitoringu, stanowiło absurdalną i pozbawioną logiki konstatację i w rezultacie doprowadziło do błędnego przyjęcia, że powódka wykonywała umowę we wskazanym zakresie (do którego odnosić miałyby się części zatrzymanego wynagrodzenia) w sposób prawidłowy, w związku z czym zarzut pozwanej w postaci zatrzymania przedmiotowych kwot jest bezzasadny;

d) błędne ustalenie, że pozwana nie przedstawiła dokumentów, z których w sposób jasny wynikałyby wysokość poniesionej przez nią szkody, a przedstawione przez pozwaną wiarygodności są niemożliwe do zweryfikowania pod względem kwotowym i w rezultacie przyjęcie, że dokonany przez pozwaną zarzut potrącenia jest bezzasadny, mimo że pozwana przedstawiła umowy, faktury i dowody zapłaty na rzecz spółek działających pod firmami (...), jako dowód wykupu z dzierżawy utraconych a służących uprzednio do realizacji inwestycji elementów konstrukcyjnych, tj. szalunków, rusztowań oraz deskowań, a także precyzyjnie opisała w sprzeczności od nakazu zapłaty, z jakiego tytułu żąda potrącenia tychże wiarygodności;

e) błędne ustalenie, że w trakcie postępowania pozwana nie wykazała, że koszt naprawy urządzeń służących do monitoringu terenu chronionego obciążać miał powódkę, mimo że z samej treści umowy (§ 3 ust. 10) jednoznacznie wynika zobowiązanie powódki do konserwacji i utrzymania w stałej sprawności eksploatacyjnej urządzeń systemu dozoru elektronicznego i w rezultacie przyjęcie, że powódka nie dokonując napraw ww. systemu i nie ponosząc z tego tytułu kosztów, należycie wywiązywała się z zobowiązania umownego, przez co zarzut pozwanej w postaci zatrzymania stanowiących część wynagrodzenia powódki kwot tytułem zabezpieczenia należytego wykonania umowy jest bezzasadny;

f) błędne ustalenie, że wypowiedzenie umowy zostało dokonane przez powódkę pismem z dnia 3 listopada 2010 r., a także, że okoliczność ta została rzekomo przyznana przez pozwaną w sprzeczności od nakazu zapłaty, co doprowadziło do nieprawidłowego i nie mającego żadnego odzwierciedlenia w treści umowy ustalenia, że pozwana, której to umowa została rzekomo wypowiedziana, nie ma podstaw do dalszego zatrzymania przedmiotowych kwot, mimo że postanowienie paragrafu 10 ust. 5 pkt 1 umowy nie uzależnia zwolnienia zatrzymanych kwot (w braku ustanowienia należytej gwarancji) od rozwiązania umowy na skutek jej wypowiedzenia przez jedną ze stron, lecz jedynie od należytego wykonania umowy, co w efekcie zaowocowało błędnym i absurdalnym przyjęciem, iż powódce przysługuje roszczenie o zwrot zatrzymanych kwot a zgłoszony przez pozwaną zarzut zatrzymania jest bezzasadny;

g) błędne ustalenie, że fakt podpisania wykazów pracowników świadczących w danym dniu pracę na terenie chronionym ("wykazów roboczogodzin") przez osoby upoważnione przez pozwaną stanowił potwierdzenie ilości pracowników powódki faktycznie przebywających w danym dniu na terenie chronionym i świadczących usługi ochrony na rzecz pozwanej, w sytuacji gdy w rzeczywistości składanie podpisów pod wykazem roboczogodzin oznaczało jedynie potwierdzenie otrzymania dokumentu przez określone osoby ze strony pozwanej, a nie jego akceptację, co w rezultacie doprowadziło do błędnego ustalenia, że pozwana nie miała zastrzeżeń co do prawdziwości danych zawartych w wykazie roboczogodzin, a co za tym idzie, że powódka wykonywał umowę w sposób należyty i zarzut pozwanej w postaci zatrzymania kwot tytułem nienależytego wykonania umowy jest bezzasadny;

2. naruszenie przepisów prawa procesowego mające wpływ na wynik postępowania, to jest przepisów art. 217 § 3 oraz art. 232 w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez uznanie za zbędne i pominięcie przez Sąd Okręgowy istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy dowodów, w szczególności:

a) oddalenie istotnych dla rozstrzygnięcia przedmiotowego sporu wniosków dowodowych powołanych przez pozwaną w postaci miesięcznych raportów imiennych pracowników powódki zgłoszonych do ubezpieczenia społecznego w miesiącach od stycznia do lipca 2010 r. oraz zgłoszeń statystycznych o liczbie pracowników składanych przez powódkę do Głównego Urzędu Statystycznego w 2010 r., które służyć miały wykazaniu, że powódka w czasie wykonywania zawartej z pozwaną umowy nie dysponowała odpowiednią ilością pracowników umożliwiającą jej świadczenie usług ochrony zgodnie z postanowieniami umowy, tj. w określonej liczbie za pomocą sił własnych, co w efekcie nie pozwoliło pozwanej na zakwestionowanie prawidłowości przedstawionych przez powódkę wykazów roboczogodzin;

b) oddalenie istotnego dla rozstrzygnięcia przedmiotowego sporu powołanego przez pozwaną wniosku dowodowego, w postaci dowodu z opinii biegłego z zakresu systemów elektronicznych, zmierzającego do wykazania, że powódka wykonała system telewizji dozorowanej (CCTV) i system kontroli dostępu (KD) w sposób wadliwy, a charakter stwierdzonych wad przekładał się na wysokość poniesionych przez pozwaną nakładów niezbędnych do ich usunięcia;

c) oddalenie istotnych dla rozstrzygnięcia przedmiotowego sporu wniosków dowodowych powołanych przez pozwaną w postaci zeznań świadków K. O., T. W. (1), M. Z., T. B. oraz T. W. (2), które miały na celu wykazanie, że powódka wykonała system telewizji dozorowanej (CCTV) i system kontroli dostępu (KD) w sposób wadliwy oraz nie spełniła świadczenia wzajemnego w postaci wydania odpowiednich dokumentów, składających się, w myśl art. 740 k.c. na sprawozdanie z wykonania zlecenia, co w rezultacie uniemożliwiło pozwanej wykazanie, że powódka wykonywała umowę w nienależyty sposób i co z kolei doprowadziło Sąd I instancji do wadliwego uznania, że zgłoszony przez pozwaną zarzut zatrzymania kwot tytułem zabezpieczenia należytego wykonania umowy jest bezzasadny;

3. naruszenie przepisów prawa procesowego mające wpływ na wynik postępowania, przepisu art. 479 § 2 i 4 w zw. z art. 479 ind. 14a i art. 503 § 1 k.p.c. poprzez ich błędną wykładnię wyrażającą się w oddaleniu wniosków dowodowych i twierdzeń zgłoszonych przez pozwaną w sprzeczności od nakazu zapłaty z dnia 21 lutego 2012 r. oraz w piśmie procesowym z dnia 3 grudnia 2013 r., obejmujących m.in. kopie zawiadomień o popełnieniu przestępstwa, zgłoszonych przez podwykonawców pozwanej na komendzie policji w związku z licznymi przypadkami włamań i kradzieży mienia na terenie chronionym przez powódkę, ze względu na rzekome naruszenie przez pozwaną zasady prekluzji dowodowej, co uniemożliwiło pozwanej wykazanie poniesionych na skutek kradzieży sprzętu budowlanego szkód, za których naprawę odpowiedzialność ponosiła powódka, a w efekcie doprowadziło do błędnego przyjęcia, że zgłoszony przez pozwaną zarzut potrącenia własnych wierzytelności związanych z naprawieniem tych szkód jest bezzasadny;

4. naruszenie przepisów prawa procesowego mające wpływ na wynik postępowania, to jest przepisu art. 479 ind. 14 § 2 k.p.c. poprzez jego błędną wykładnię, wyrażającą się oddaleniu wniosków dowodowych i twierdzeń zgłoszonych przez pozwaną, obejmujących m.in. kopie zawiadomień o popełnieniu przestępstwa, zgłoszonych przez podwykonawców pozwanej na komendzie policji w związku z licznymi przypadkami włamań i kradzieży mienia na terenie chronionym przez powódkę, ze względu na rzekome naruszenie przez pozwaną zasady prekluzji dowodowej, do której zdaniem Sądu doszło na skutek złożenia przez pozwaną w sprzeczności od nakazu zapłaty dowodów w postaci niepoświadczonych za zgodność z oryginałem kopii ww. dokumentów, w sytuacji gdy zgodnie z treścią obowiązującego w tamtym czasie

art. 479 ind. 14 § 2 k.p.c. pozwana składając sprzeciw od nakazu zapłaty była zobowiązana jedynie do podania tychże dowodów, co nie było objęte zasadą prekluzji dowodowej, a nadto powódka nigdy nie kwestionowała prawdziwości ani treści tych dokumentów, a zażądała by Sąd zobowiązał pozwaną do ich uwierzytelnienia w oparciu o art. 129 k.p.c., co też Sąd uczynił i do czego pozwana się również w określonym przez Sąd terminie zastosowała, co mimo wszystko doprowadziło do oddalenia przez Sąd zgłoszonych wniosków dowodowych i w efekcie uniemożliwiło pozwanej wykazanie poniesionych na skutek kradzieży sprzętu budowlanego szkód, za których naprawę odpowiedzialność ponosiła powódka, a w efekcie doprowadziło do błędnego przyjęcia, że zgłoszony przez pozwaną zarzut potrącenia własnych wierzytelności związanych z naprawieniem tychże szkód jest bezzasadny;

5. naruszenie przepisów prawa procesowego mające wpływ na wynik postępowania, to jest przepisu art. 228 § 1 k.p.c. poprzez jego pominięcie i przyjęcie, że pozwana nie wykazała, że waga skradzionych rusztowań, deskowań oraz szalunków przekraczała 20 kg, co zgodnie z umową stanowiło jedną z przesłanek odpowiedzialności powódki za utracone mienie z terenu chronionego, w sytuacji, gdy fakt ten jako powszechnie znany nie wymaga dowodu, co w efekcie doprowadziło do błędnego przyjęcia, że powódka nie ponosiła odpowiedzialności za utratę wskazanego mienia, a tym samym nie było podstaw do stwierdzenia zasadności zgłoszonego przez pozwaną zarzutu potrącenia;

6. naruszenie przepisów prawa procesowego mających wpływ na wynik postępowania, to jest przepisu art. 328 § 2 k.p.c. poprzez jego błędne zastosowanie, polegające na podaniu w treści uzasadnienia wyroku wzajemnie sprzecznych podstaw faktycznych rozstrzygnięcia, a mianowicie:

a) początkowe przyjęcie w ustaleniach faktycznych, że wypowiedzenie umowy zostało dokonane na skutek oświadczenia woli złożonego przez pozwaną, przy późniejszym twierdzeniu w subsumpcji wyroku, że umowa uległa rozwiązaniu wskutek wypowiedzenia dokonanego przez powódkę, co też doprowadziło do błędnego ustalenia, że ze względu na rzekome wypowiedzenie złożone skutecznie przez powódkę, pozwanej nie przysługuje prawo zatrzymania kwot tytułem zabezpieczenia należytego wykonania umowy;

b) początkowe przyjęcie w ustaleniach faktycznych, że załączone do akt sprawy dokumenty, choć pierwotnie złożone w formie kserokopii po ich zakwestionowaniu przez Sąd w toku postępowania, zostały prawidłowo poświadczane i w efekcie zgłoszone z uwzględnieniem zasad prekluzji dowodowej, przy późniejszym twierdzeniu w subsumpcji wyroku, że złożone przez pozwaną wnioski dowodowe zawarte w piśmie z dnia 3 grudnia 2012 r. zostały zgłoszone z uchybieniem zasad prekluzji dowodowej, co też doprowadziło do oddalenia tych wniosków, a co za tym idzie błędnego ustalenia, że pozwana nie wykazała, w jakich okolicznościach doszło do utraty mienia na chronionym terenie, a tym samym nie przysługuje jej zarzut potrącenia wierzytelności z tytułu odszkodowania za utratę mienia;

7. naruszenie przepisów prawa procesowego mających wpływ na wynik postępowania, to jest art. 328 § 2 k.p.c. poprzez jego błędne zastosowanie, polegające na podaniu w treści uzasadnienia wyroku podstawy rozstrzygnięcia w zakresie postępowania dowodowego sprzecznej z podstawą postanowienia wydanego uprzednio w tym samym zakresie na rozprawie w dniu 19 lutego 2013 r.;

8. naruszenie przepisów prawa procesowego mających wpływ na wynik postępowania, to jest przepisu artykułu 328 § 2 w związku z artykułem 219 k.p.c. poprzez jego błędne zastosowanie, polegające na nie ustosunkowaniu się przez Sąd Okręgowy w uzasadnieniu wyroku do wniosku pozwanej o połączenie przedmiotowego postępowania do wspólnego rozpoznania ze sprawą toczącą się w Sądzie Okręgowym w Warszawie, (...) Wydział (...) pod sygnaturą XX GC 791/11, który to wniosek pozwana zawarła w sprzeciwie od nakazu zapłaty z dnia 21 lutego 2012 r., co w efekcie odebrało pozwanej szansę na bardziej rzetelne, wszechstronne i kompleksowe rozpoznanie niniejszego sporu oraz zmniejszenie kosztów postępowania;

9) naruszenie przepisów prawa materialnego, to jest art. 65 § 2 k.c. poprzez błędną wykładnię oświadczeń woli stron umowy i przyjęcie, że świadczenie powódki składało się w rzeczywistości z dwóch oddzielnych usług, które miały być odrębnie rozliczane i fakturowane oraz rzekomo nie pozostawały ze sobą w związku, co doprowadziło do błędnego ustalenia, że ewentualne wadliwe wykonywanie umowy w zakresie części usług (wykonanie monitoringu na terenie chronionym) nie miało wpływu na wykonanie umowy w pozostałym zakresie (sprawowania dozoru

terenu chronionego), co w obliczu przedmiotowej sytuacji, w której pracownicy powódki wykonywali dozór m.in. w oparciu o dane z monitoringu, stanowi absurdalną i pozbawioną logiki konstatację, i w rezultacie skutkuje błędnym przyjęciem, iż powódka wykonywała umowę we wskazanym zakresie, do której odnosić miałyby się część zatrzymanego wynagrodzenia, w sposób prawidłowy, w związku z czym zarzut pozwanej w postaci zatrzymania przedmiotowych kwot tytułem zabezpieczenia nienależytego wykonania umowy jest bezzasadny;

10) naruszenie przepisów prawa materialnego to jest art. 354 § 1 i 465 § 1 w zw. z art. 488 § 2 k.c., poprzez ich błędną wykładnię i przyjęcie, że do prawidłowego wykonania przez powódkę umowy wystarczyła sama obecność w miejscu świadczenia usług ochrony odpowiedniej liczby pracowników powódki stwierdzona jedynie kwestionowanym przez pozwaną wykazem roboczo godzin, w momencie gdy umowa ta przewidywała również szereg innych obowiązków nałożonych na pracowników powódki, których dopiero łączne spełnianie pozwalałoby wykazać należyte wykonanie umowy przez powódkę i powinno zostać odzwierciedlone w przekazanych pozwanej dokumentach w postaci sprawozdania z wykonania umowy oraz ksiąg służby, książki ruchu pojazdów, dziennika wydarzeń, ewidencji osób pracujących, dokumentacji sprzętu monitoringu i kontroli dostępu i rozliczenia z powierzonych taśm do produkcji kart kontroli dostępu, co w efekcie doprowadziło do błędnego ustalenia, że powódka wykonała umowę w sposób należyty, a tym samym zgłoszony przez pozwaną zarzut wstrzymania się ze spełnieniem świadczenia wzajemnego i związany z tym zarzut zatrzymania kwot na zabezpieczenie roszczeń z tytułu nienależytego wykonania umowy jest bezzasadny.

W konkluzji apelacji pozwana wniosła o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie w tym zakresie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania, ewentualnie i zmianę wyroku w zaskarżonej części i oddalenie powództwa.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja pozbawiona jest uzasadnionych podstaw prawnych i jako taka podlega oddaleniu.

W pierwszym rzędzie Sąd Apelacyjny stwierdza, że Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych oraz trafnej oceny prawnej zebranego w sprawie materiału dowodowego w kontekście zgłoszonego przez powódkę roszczenia.

W związku z powyższym nie można uznać za zasadne zarzuty apelacji naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 233 § 1 k.p.c.

Należy przede wszystkim podkreślić, że przedmiotowe powództwo dotyczy zasądzenia od pozwanej na rzecz powódki kwoty 140.000 zł niewypłaconych powódce z tytułu świadczonej przez powódkę ochrony mienia na podstawie łączącej strony umowy. Pozwana podnosiła, że powstrzymanie się przez nią ze spełnieniem świadczenia z umowy wzajemnej spowodowane było tym, że powódka nie zaoferowała świadczenia wzajemnego postaci przedłożenia sprawozdania z wykonania umowy oraz książki służby, książki ruchu pojazdów, dziennika wydarzeń, ewidencji osób pracujących, dokumentacji sprzętu monitoringu i kontroli dostępu, dokumentacji podwykonawczej serwisu, listy kart kontroli dostępu, rozliczenia z powierzonych taśm do produkcji kart kontroli dostępu. Ponadto pozwana podnosiła, że powódka nie dostarczyła w terminie zabezpieczenia umowy w postaci gwarancji bankowej lub ubezpieczeniowej. To spowodowało konieczność zatrzymania przez pozwaną kwoty 140.000 zł tytułem zabezpieczenia należytego wykonania umowy. W tym kontekście podkreślić należy, że faktury, z których pozwana dokonała zatrzymania dochodzonej pozwem kwoty dotyczyły wynagrodzenia za wykonaną przez powódkę ochronę mienia zgodnie z umową, zatem pozwana zobowiązana była do zapłaty powódce za wykonaną usługę. To świadczenie ochrony przez powódkę było świadczeniem wzajemnym w stosunku do obowiązku pozwanej zapłaty wynagrodzenia. Zatrzymanie więc należności wobec braku przedłożenia przez powódkę wyżej wskazanych dokumentów, nie może pozwana kwalifikować jako sankcję za niewykonanie świadczenia wzajemnego. Jeżeli chodzi o gwarancję należytego wykonania umowy, to podnieść należy, że powódka taki dokument gwarancji dostarczyła, treść jego nie była co prawda konsultowana z pozwaną, a obowiązek taki wynikał z łączącej strony umowy, niemniej jednak pozwana nie kwestionowała tego dokumentu. Wobec tego zatrzymanie przez pozwaną dochodzonej pozwem kwoty jako zabezpieczenia należytego wykonania umowy nie znajduje uzasadnienia.

Zresztą nawet, gdyby uznać, że były podstawy do zatrzymania przez pozwaną wskazanej w pozwie kwoty tytułem zabezpieczenia wykonania umowy, to i tak kwota zabezpieczenia podlegała w całości zwolnieniu w ciągu 30 dni od rozwiązania bądź wygaśnięcia umowy, nie później niż do 4 września 2011 r.

Podnieść należy, że stosownie do paragrafu 7 pkt 4 umowy łączącej strony odrębnemu rozliczaniu i fakturowaniu podlegało ustawienie kamer CCTV wraz z rejestracją oraz kontrola dostępu (2 bramki). Skoro więc wynagrodzenie dochodzone przedmiotowym pozwem dotyczy wykonania przez powódkę usługi ochrony mienia według wykazu ilości pracowników sprawujących dozór oraz roboczogodzin za kolejne miesiące, to stanowisko pozwanej, że Sąd Okręgowy niezasadnie nie uwzględnił jako mające wpływ na wynik sprawy wadliwe wykonanie instalacji monitoringu nie jest trafne. Zgodnie z punktem 3 powyższego paragrafu potwierdzenie wykonanych przez powódkę roboczogodzin miało być w ciągu 7 dni od dnia przekazania przez powódkę zestawienia potwierdzone przez zleceniodawcę. Wobec tego, że paragraf, w którym zapis ten się znajduje dotyczy wynagrodzenia i warunków płatności, należy uznać, że warunkiem zapłaty przez pozwaną na rzecz powódki wynagrodzenia było właśnie potwierdzenie zestawień przez pozwaną. Pozwana nie kwestionuje, że podpis upoważnionego pracownika pod zestawieniami znajduje się, jednak wskazuje, że ma on jedynie charakter potwierdzenia przyjęcia zestawień przez zleceniodawcę. W ocenie Sądu Apelacyjnego stanowisko to w okolicznościach sprawy jest bezpodstawne. Należy przy tej okazji wskazać, że nieprawidłowości co do obsady (niezgodność ilości pracowników ochrony z wymaganiami wynikającymi z umowy) dotyczyła jedynie stycznia 2010 r.

Nie można zgodzić się z pozwaną, jakoby istniały w sprawie, stosownie do paragrafu 10 pkt 5 umowy, podstawy do zatrzymania kwoty zabezpieczenia mimo rozwiązania umowy. Z powyższego postanowienia umowy jasno wynika, że zabezpieczenie zwalniane będzie nie później niż w trzydziestym dniu po rozwiązaniu lub wygaśnięciu umowy. Umowa niewątpliwie została rozwiązana. Pozwana wypowiedziała umowę pismem z dnia 29 października 2010 r., które zostało doręczone powódce w dniu 3 listopada 2010 r., zatem bieg miesięcznego terminu wypowiedzenia umowy rozpoczął się w dniu 4 listopada 2010 r. zatem zakończył się 4 grudnia 2010 r. Wobec tego zwolnienie kwoty zabezpieczenia winno nastąpić 4 stycznia następnego roku. Wyżej wskazane postanowienie umowy nie upoważniało pozwanej do dalszego zatrzymania kwoty niewypłaconej powódce. Data graniczna 4 września 2011 r. oznacza tylko tyle, że gdyby wygaśnięcie lub rozwiązanie umowy nie nastąpiło do tego dnia, to i tak najpóźniej do tego dnia powinno nastąpić zwolnienie zabezpieczenia. W ocenie Sądu Apelacyjnego bez znaczenia dla kwestii możliwości zatrzymania kwoty tytułem zabezpieczenia jest okoliczność, która ze stron dokonała wypowiedzenia (rozwiązania) umowy, bowiem obowiązek zwolnienia kwoty zabezpieczenia powstawał w związku z rozwiązaniem bądź wygaśnięciem umowy, bez względu na to, która ze stron dokonała wypowiedzenia.

Odnosnie do zarzutu błędnej oceny materiału dowodowego w kontekście właściwości wykonania przez powódkę łączącej strony umowy podkreślić należy, że przedmiotem postępowania było wynagrodzenie należne powódce w związku ze świadczoną na rzecz pozwanej usługą ochrony mienia. Pozwana przyznała, że przez Sądem Okręgowym w Warszawie toczy się postępowanie pod sygnaturą XX GC 791/11, w której pozwana również przedstawiła do potrącenia te same kwoty. Pozwana sam zarzut potrącenia sformułowała w sposób nieczytelny. Niezrozumiałe jest stwierdzenie, że pozwana kwotę szkód powstałych w związku z nienależytym wykonaniem przez powódkę umowy będzie dochodziła w odrębnych postępowaniach i jednocześnie podnosi zarzut potrącenia tej samej kwoty, jaka została przedstawiona do potrącenia w niniejszym postępowaniu, w sprawie XX GC 791/11 (zawisłej przed Sądem Okręgowym wcześniej aniżeli przedmiotowa sprawa). Ponadto pozwana stwierdziła, że niniejszej sprawie jedynie sygnalizuje okoliczność poniesienia przez nią szkody na skutek niewłaściwego wykonania umowy przez powódkę. Należy również wskazać, że stosownie do art. 498 § 1 k.c. warunkiem skutecznego przedstawienia do potrącenia określonej kwoty jest między innymi wymagalność obu wierzytelności. Zatem wierzytelność pozwanej wobec powódki z tytułu nienależytego wykonania umowy winna być również wymagalna. Kwota należności wynikająca z art. 471 k.c. jest świadczeniem bezterminowym, zatem wymagalność tego świadczenia oceniana być powinna stosownie do art. 455 k.c. Nawet przy założeniu, że oświadczenie o potrąceniu postawiło wskazaną w oświadczeniu kwotę w stan wymagalności i nawet przy założeniu, że kwota szkody jaką poniosła pozwana w związku z kradzieżami i zniszczeniami mienia na terenie budowy stanowi kwotę przedstawioną do potrącenia, to z uwagi na charakter tego świadczenia (odszkodowanie)

winien być wykazany związek przyczynowy między szkodą a nienależytym wykonaniem zobowiązania przez powódkę. Pozwana tej przesłanki roszczenia odszkodowawczego nie wykazała, natomiast powódka kwestionowała podnoszone przez pozwaną w tym zakresie okoliczności. Tymczasem dowody oferowane przez pozwaną dowody – miesięczne imienne raporty zgłoszonych do ubezpieczenia pracowników powódki, opinia biegłego oraz zeznania świadków na okoliczność prawidłowości wykonania systemu telewizji dozorowanej, zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa, które zostały przez Sąd Okręgowy oddalone nie zmierzały do udowodnienia powyższej przesłanki. Sąd przeprowadza dowody mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia, zatem każdy dowód zgłoszony przez stronę musi cechować walor istotności.

Wobec powyższego zarzut naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 217 § 3 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. jest niezasadny. Podobnie jak zarzut naruszenia art. 479 ind. 14 § 2 i 4 k.p.c. w zw. z art. 479 ind. 14a i art. 503 § 1 k.p.c. oraz zarzut naruszenia art. 479 ind. 14 § 2 k.p.c. jako, że dotyczą one tych samych dowodów pozbawionych waloru istotności.

Bezzasadny okazał się zarzut naruszenie przez Sąd Okręgowy art. 328 § 2 k.p.c. Przepis ten dotyczy bowiem elementów konstrukcyjnych uzasadnienia. Błędy wytknięte przez pozwaną w zarzucie naruszenia tego przepisu nie mogą stanowić podstawy uznania, że sąd pierwszej instancji powyższy przepis naruszył. Jedynie wówczas zarzut ten może okazać się skuteczny, gdy uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia obarczone jest takimi wadliwościami i brakami, które uniemożliwiają jego instancyjną kontrolę.

Artykuł 219 k.p.c. daje sądowi możliwość połączenia kilku spraw w celu ich łącznego rozpoznania lub także rozstrzygnięcia. Warunkiem jest pozostawania tych spraw w związku ze sobą lub możliwość objęcia ich jednym pozwem. Skoro ustawodawca nie nakłada na sąd obowiązku połączenia kilku spraw, nie sposób czynić sądowi zarzut jego naruszenia nawet poprzez nieustosunkowanie się do niego w uzasadnieniu orzeczenia.

W związku z podniesionymi wyżej argumentami w zakresie błędnej oceny materiału dowodowego nie jest uzasadniony zarzut naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 65 § 2 k.c. Ubocznie jedynie należy wskazać, że dochodzone roszczenie stanowi iloczyn ilości pracowników ochrony mienia oraz ilości przepracowanych roboczogodzin i stawki za roboczogodzinę określonej w umowie, zawarty w zestawieniach zaakceptowanych przez pozwaną. Wobec tego nie można zgodzić się ze stanowiskiem pozwanej, jakoby Sąd Okręgowy doszedł do nieprawidłowego wniosku, że świadczenie powódki składało się w istocie rzeczy z dwóch oddzielnych usług. Z tego też względu bezpodstawny jest zarzut naruszenia art. 354 § 1 k.c., art. 465 § 1 k.c. w zw. z art. 488 § 2 k.c., przy czym nie jest zrozumiałe podniesienie w tym zarzucie naruszenia przez Sąd Okręgowy dwóch ostatnich przepisów, art. 465 § 1 k.c. dotyczy bowiem kwestii zwrotu dokumentu stwierdzającego wykonanie zobowiązania, natomiast art. 488 § 2 k.c. możliwości powstrzymania się ze spełnieniem świadczenia do czasu zaofiarowania przez drugą stronę umowy świadczenia wzajemnego w sytuacji, gdy świadczenia wzajemne powinny być spełnione jednocześnie. Tymczasem pozwana nie wskazywała jako okoliczności uzasadniającej zatrzymanie dochodzonej kwoty brak zaofiarowania świadczenia wzajemnego przez powódkę, a kwota przedstawiona do potrącenia stanowiła szkodę poniesioną przez pozwaną w związku z nienależytym wykonaniem zobowiązania przez powódkę.

Mając powyższe okoliczności na uwadze, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku. O kosztach postępowania apelacyjnego rozstrzygnięto w oparciu o przepis art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 98 k.p.c. stosownie do jego wyniku.